

Hej där i slott och koja.

Vilken underlig tid vi har hamnat i. Allting är förändrat. På några månader har hela världen ändrat sitt levnadssätt. Det spelar ingen roll om man bor i rika eller fattiga länder så drabbas invånarna av det fruktade coronaviruset. Det är bara i Vitryssland som har blivit förskonat enligt deras president. Han gjorde ett uttalande "att ser man inte viruset så finns det inte." Här i våra bygder finns viruset också så det gäller att vara på sin vakt med vem man träffar. Hålla avstånd, tvätta och sprita händerna och undvika folksamlingar är vad man kan göra och hoppas att viruset skall avklinga med tiden.

Hur som helst, våren är här-gräset växer och träden lövas. Små gula, vackra maskrosor börjar att sticka upp ur gräsmattan både till glädje och förtret.

Våren är en hektisk tid för alla villaägare. Nu skall allt arbete på huset igång och det viktigaste av allt är ju att bygga, eller bygga till altanen. Bilar med släpkärrar kör i skytteltrafik mellan brädgården och hemmet, fullastade till bristningsgränsen med virke. Alla där hemma måste hjälpa till att skruva trallen, även gamla farmor blir försedd med en skruvdragare och knäskydd.

När så sista brädan är fastskruvad rusar alla till bilen, kopplar på släpkärran och åker till IKEA och handlar rottingmöbler och en stor grill. Senare på kvällen sitter alla där, huttrande i sina filtar och äter svartbrända Uddevallare och bara längtar till att få lägga sej och sova.

Nu kan man tänka så här. Nu är altanen klar, den kommer att hålla i många år så nästa vår och många kommande vårar blir det inget snickrande, men oj vad man kan bedra sej. Nästa år kommer troligen altanen att glansas in och bli till ett uterum, men att sitta inne varma sommarkvällar låter inte lockande så det kommer att byggas en ny altan och kanske till och med en uteplats med danska sjöstensplattor och till slut är hela tomten fullbyggd. Inte ett grönt grässtrå så långt ögat når och alla rabatter som fanns förut är borta. Numera står det blommor i mobila krukor på altanen och det är inte vilka blommor som helst. Det är apelsinträd, fuchsia på stam, silverpäron för att bara nämna några.

Vet ni förresten att i Bohuslän finns det inga blommor, här finns det bara rosor. Man säger alltid att vid husen finns det rosensängar. Och en annan sak som Bohusläningen är ensam om i Sverige är att här fryser man om bena, inte om fötterna.

På flera håll har man redan börjat att bygga museum för att kunna visa upp gräsklippare och visa hur dessa fungerade eftersom dom inte behövs när altanerna tar över tomterna. Det finns en del robotgräsklippare kvar men bensindrivna klippare är snart ett minne blott. En socialhandling går snart ur tiden för det var ju så att när en villaägare började att klippa gräsmattan hängde ju alla dom andra på för alla ville ju ha den snyggaste trädgården att visa upp. Avgasröken låg tät över kvarteret så Lützen 1632 framstod som en klar vårdag mot gräsklippning en tidig söndagsmorgon.

I år hade alla bilägare längre tid så sej att byta till sommardäck men tro inte att detta skedde. Som vanligt gick bilägaren där och tittade på sina däck och funderade på om dom kunde hålla en säsong till. Om man byter däck i starkt solljus ser dom alltid bättre ut än om vädret är gråmulet. Alla var ute i sista stund som vanligt och en del har inte hunnit med att byta ännu. Och som alltid är det en del som glömmer att efterdra bultarna och tappar hjulet under färd. Ett säkert vårtecken

som har uteblivit i år är alla gräsbränder. Folk har inte luntat i den mängd som de annars brukar göra. Tydligen har myndigheternas budskap nått fram att vara försiktig med eld.

Parkeringsproblemen vid Kville bygdegård har helt upphört. Nu finns där hur mycket plats som helst för dom som vill besöka den. Små maskrosrosetter har börjat att sticka upp genom gruslagret och inne i bygdegården står bord och stolar och samlar damm. Vi får glädjas åt att våren är här och den stundande sommaren. Det är bara att bita ihop och uthärda tiden och hoppas att snart ger viruset vika och alla kan återgå till normalt liv igen.

Ett i-landsproblem har för många varit att inte kunnat gå till frisören. En ständigt förekommande kommentar från den kvinnliga delen har varit. ”Titta på mitt hår-vad hemskt det ser ut!” En del har varit djärva och själva tagit till saxen med olika gott resultat.

En fördel för oss som bor på landet och är självgående är att vi kan komma ut i skog och mark och promenera och titta på allt vackert som naturen erbjuder. Här är det lätt att hålla 2 meters avstånd så att inte Tegnell kommer och tar oss i örat. En ryggsäck med en termos med kaffe och en bulle till smakar underbart efter en tur i skogen.

Håll ut, det kommer att bli bättre.

Leif Karlsson, maj 2020